

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko [...] Urzędowi Pracy w O.
o zadośćuczynienie w związku z mobbingiem,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt V Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 1350 zł
(tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 29 września 2015 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 21 maja 2015 r. oddalającego powództwo o zasądzenie 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: (-) art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające na przejęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w O. bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii,

w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane; (-) art. 381 w zw. z art. 382 oraz art. 368 § 1 ust. 4 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie przejawiające się w pominięciu zgłoszonego w apelacji wniosku dowodowego, braku konfrontacji treści tego dowodu z dowodami zgromadzonymi w sprawie, a w konsekwencji nierozpatrzenie przesłanek mobbingu, który niewątpliwie miał miejsce w sprawie. Ponadto, zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 94³ k.p. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się w przyjęciu, iż działania pracodawcy względem powódki nie posiadają cech mobbingu, w związku z czym nie przysługuje jej zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie prawa procesowego oraz prawa materialnego, a to art. 94³ k.p. Skarżąca wyjaśniała, że istnieje konieczność rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy naruszenia przepisów prawa procesowego polegającego na przyjęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, jak również pominięciu zgłoszonego w apelacji wniosku dowodowego, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane. Zdaniem powódki wszelkie z przesłanek mobbingu w relacjach powódki z jej przełożonymi zostały spełnione. Właściwa ocena i analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, według skarżącej, powinna prowadzić do ustalenia, że w momencie, gdy kierownictwo w jej Wydziale objęła E. J.-D. i jej zastępca W. S. zaczęły się wszystkie problemy w pracy powódki; z czego wynika – według skarżącej - że działania tych przełożonych doprowadziły do rozstroju jej zdrowia.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z ww. okoliczności, a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Należy jednocześnie podkreślić, że na etapie przedsądu ocenie podlegają tylko wskazywane wyżej podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Ma to umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (por. postanowienie SN z 26 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.).

Skarżąca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywistą zasadnością. Sytuacja oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego - można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych; oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Należy przy tym dodać, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie SN z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143, oraz powołane tam orzeczenia).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi.

Odnośnie zarzucanych oczywistych naruszeń prawa procesowego, warto przypomnieć, że sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, a gdy nie uzupełnia postępowania dowodowego, ani - po rozważeniu zarzutów apelacyjnych - nie znajduje przesłanek do zakwestionowania ustaleń faktycznych orzeczenia pierwszoinstancyjnego, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swego orzeczenia; w takiej sytuacji wystarczające jest, aby stanowisko to znalazło odzwierciedlenie w treści uzasadnienia sądu odwoławczego (por. przykładowo wyrok SN z 23 lutego 1998 r., III CKN 284/97, LEX nr 519928, czy wyrok SN 15 stycznia 2004 r., II CK 349/02, LEX 599530). Taka sytuacja wystąpiła w tej sprawie. Sąd drugiej instancji, nie znajdując podstaw do uzupełnienia materiału dowodowego, przyjął za własne ustalenie faktyczne Sądu pierwszej instancji i ocenił zgromadzony materiał dowodowy z perspektywy art. 94³ k.p. Odniósł się przy tym do wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji, wyjaśniając, że przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza psychiatry nie było niezbędne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy wobec braku wykazania przez powódkę działań mobbingowych pracodawcy; z kolei przeprowadzenie dowodu z wykazu wypłaconych nagród za maj 2014 r. było niecelowe, ponieważ powódka stosowanie mobbingu wiązała z rzekomymi działaniami przełożonych, którym przestała podlegać w maju 2012 r.

Jeżeli chodzi natomiast o twierdzenie skarżącej o oczywistym naruszeniu art. 94³ k.p., sprowadza się ono do przedstawienia odmiennej od dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego, co oczywiście nie świadczy o oczywistej zasadności skargi.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804, ze zm.) oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.